

สารของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2

ในโอกาสเฉลิมฉลองวันสันติสากล

1 มกราคม 1996 / 2539

ให้เรามอบอนาคตที่เปี่ยมด้วยสันติแก่เด็กๆ

1. เมื่อปลายปี 1994 ซึ่งเป็นปีครบคร้วสากล้นนั้นข้าพเจ้ามีจดหมายถึงเด็กๆ ทั่วโลก เรียกร้องพวกเขาให้สวดภาวนาเพื่อมนุษยชาติจะได้เป็น *ครอบครัวของพระเจ้า* มากยิ่งขึ้น ให้มนุษยชาติดำเนินชีวิตด้วยเอกภาพและสันติสุข บ่อยครั้งข้าพเจ้าแสดงความหวังโยจากใจจริงต่อเด็กๆ ที่ตกเป็นเหยื่อของสงคราม และความรุนแรงในรูปแบบอื่นๆ และข้าพเจ้าก็ไม่ลืมที่จะเรียกร้องสาธารณชนแห่งโลกให้สนใจสถานการณ์ที่ร้ายแรงเหล่านี้อยู่เสมอ

ในช่วงเริ่มต้นของปีใหม่นี้ ความคิดคำนึงของข้าพเจ้าหวนกลับไปหาเด็กๆ และ *ความหวังของ* พวกเขาที่จะได้รับความรัก และสันติสุขอันชอบธรรมของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีพันธะที่จะต้องกล่าวเป็นพิเศษถึงเด็กที่ต้องทนทุกข์ และเด็กที่บ่อยครั้งเติบโตเป็นผู้ใหญ่โดยไม่เคยพบกับสันติสุขเลย เด็กควรจะมีใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความสุข และความเชื่อมั่น แต่บ่อยๆ พวกเขากลับเต็มไปด้วยความโศกเศร้าและความกลัว เด็กๆ เหล่านี้ต้องเห็นและทนทุกข์มากเพียงใดในช่วงชีวิตอันสั้นๆ ของพวกเขา

ให้เรามอบอนาคตที่เปี่ยมด้วยสันติแก่เด็กๆ นี้เป็นคำร้องขออย่างเชื่อมั่น ซึ่งข้าพเจ้าอุทิศต่อผู้มีน้ำใจดีทั้งหลาย และเชื่อเชิญทุกๆ คนให้ช่วยเหลือเด็กให้เติบโตขึ้นท่ามกลางสภาพแวดล้อมแห่งสันติที่แท้จริง นี่คือนิติของพวกเรา และหน้าที่ของเรา

เด็กที่เป็นเหยื่อของสงคราม

2. ข้าพเจ้าเริ่มคิดถึงกลุ่มเด็กจำนวนมากมาย ซึ่งข้าพเจ้าได้พบในช่วงที่อยู่ในตำแหน่งพระสันตะปาปา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเดินทางเยี่ยมไปทั่วทุกทวีป เด็กๆ เหล่านี้สนุกสนาน และเปี่ยมไปด้วยความสุข ข้าพเจ้าหวนคิดถึงพวกเขาในช่วงเริ่มต้นปีใหม่นี้ ข้าพเจ้ามีความหวังว่าเด็กทุกคนในโลกจะสามารถเริ่มต้นปี 1996 ด้วยความสุข และมีวัยเด็กที่สันติ ทั้งนี้ด้วยความช่วยเหลือของผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบ

ข้าพเจ้าสวดภาวนาขอให้ความสัมพันธ์อันประสานกลมเกลียวกันระหว่างผู้ใหญ่และเด็กๆ ได้ส่งเสริมบรรยากาศแห่งสันติ และความเป็นอยู่ที่ดีอย่างแท้จริงในทุกแห่งหน แต่ก็เป็นเรื่องน่าเศร้า

ที่เด็กในโลกจำนวนมากต้องตกเป็นเหยื่อของสงครามด้วยความไร้เดียงสา ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เด็กเรื้อนล้านได้รับบาดเจ็บหรือถูกสังหารอันเป็นการล้างผลาญชีวิตอย่างแท้จริง

กฎหมายระหว่างประเทศ [1] ที่ปกป้องเด็กเป็นพิเศษมักจะถูกละเมิดอย่างแพร่หลาย ความขัดแย้งในภูมิภาคและระหว่างเผ่าพันธุ์ที่เพิ่มมากขึ้นอย่างน่าตกใจนั้น ทำให้การดำเนินมาตรการปกป้องกันตามเสียงเรียกร้องของกฎเกณฑ์ของมนุษยชาติเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก เด็กๆ ยังต้องตกเป็นเป้าของการลอบสังหาร โรงเรียนของพวกเขาถูกทำลายอย่างจงใจ และโรงพยาบาลที่พวกเขากำลังรับการรักษาดูเหมือนจะเปิดทำลายเมื่อเผชิญกับการกระทำที่ไม่ถูกต้อง อันน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้ เราจะไม่ประณามโดยเป็นเสียงเดียวกันได้อย่างไร การฆ่าเด็กอย่างจงใจ เป็นสัญญาณที่น่าสลดถึง *การสูญเสียต่อความเคารพต่อชีวิตมนุษย์* [2] นอกจากนี้เด็กที่ถูกสังหารแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังคิดถึงเด็กที่พิการไปในระหว่างที่เกิดความขัดแย้งหรือหลังความขัดแย้งเหล่านี้ ด้วย เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าก็ยังคิดถึงเยาวชนที่ถูกไล่ล่า ถูกข่มขืน หรือสังหารอย่างต่อเนื่อง ในช่วงเวลาที่เรียกว่า "การล้างเผ่าพันธุ์"

3. เด็กๆ มิเพียงเป็นเหยื่อความรุนแรงของสงครามเท่านั้น พวกเขาจำนวนมากยังถูกบีบบังคับให้เข้าร่วมในความรุนแรงเหล่านี้ด้วย บางประเทศถึงกับบังคับเยาวชนที่ยังเป็นเด็กชายและเด็กหญิงเล็กๆ ให้เป็นทหารเข้าสู่สงคราม พวกเขาถูกหลอกลวงว่าจะได้รับอาหารและการศึกษา แต่พวกเขากลับถูกกักกันอยู่ในค่ายที่อยู่ห่างไกล ซึ่งพวกเขาต้องทนทุกข์จากความหิวโหย ถูกละเมิด และถูกส่งเสริมให้ฆ่าแม่แต่คนที่มาจากหมู่บ้านเดียวกับพวกเขา บ่อยๆ ที่พวกเขาถูกส่งไปแนวหน้าเพื่อทำลายกับดักระเบิดในสนามรบ เห็นได้ชัดว่าชีวิตของเด็กๆ มีค่าเพียงเล็กน้อยสำหรับผู้ที่ใช้พวกเขาด้วยวิธีการดังกล่าว

อนาคตของเยาวชนที่ถืออาวุธมักจะตกอยู่ในอันตราย หลังจากเป็นทหารหลายปี บางคนถูกปลดและส่งกลับบ้าน หลายคนไม่สามารถปรับตัวเข้ากับชีวิตพลเรือน และอีกหลายคนรู้สึกละอายใจที่มีชีวิตรอดในขณะที่เพื่อนๆ ต้องเสียชีวิตไป จึงมักจะกลายเป็นอาชญากรหรือติดยาเสพติด ใครจะไปรู้ว่าฝันร้ายอะไรจะหลอกหลอนพวกเขาต่อไปอีก สมอบของพวกเขาก็จะสามารถลบล้างความทรงจำถึงความรุนแรงและความตายได้หรือไม่

องค์กรมนุษยธรรมและศาสนาซึ่งพยายามที่จะบรรเทาความทุกข์ยากที่ทำลายศักดิ์ศรีมนุษย์เหล่านี้ สมควรจะได้รับ ความเคารพจากใจจริง นอกจากนี้เรายังต้องขอบใจบุคคลและครอบครัวที่ใจกว้างต้อนรับเด็กกำพร้าด้วยความรักและทำทุกอย่างเต็มความสามารถ เพื่อเยียวยาความเจ็บปวดและช่วยพวกเขาให้หวนกลับคืนสู่ชุมชนเดิมของพวกเขาได้อีก

4. ความทรงจำถึงเด็กเรื้อนล้าน ซึ่งถูกสังหาร และโบหน้าเศร้าๆ ของเด็กอื่นๆ อีกจำนวนมากที่กำลังทุกข์ทน ผลักดันให้เราดำเนินมาตรการทุกอย่างที่เป็นไปได้เพื่อปกป้องหรือสร้างสันติขึ้นใหม่ และขจัดสงครามและความขัดแย้งต่างๆ ให้หมดสิ้นไป

ก่อนการประชุมใหญ่ระดับโลกครั้งที่สี่ในเรื่องสตรี ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงปักกิ่ง เมื่อเดือนกันยายนที่ผ่านมา นั้น ข้าพเจ้าได้เรียกร้องให้สถาบันการกุศลและการศึกษาคาทอลิกใช้ยุทธศาสตร์ที่ประสานกัน เพื่อให้ความสำคัญต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนสตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีความต้องการมากที่สุด [3] ในเวลานี้ข้าพเจ้าประสงค์ที่จะรื้อฟื้นคำอุทธรณ์นี้โดยเรียกร้องเป็นพิเศษกับสถาบันและองค์กรคาทอลิกที่ทำงานกับเด็ก ข้าพเจ้าขอเรียกร้องให้ช่วยเหลือเด็กหญิงที่ต้องทนทุกข์เพราะผลของสงครามและความรุนแรง ให้สอนเด็กชายให้ยอมรับและเคารพศักดิ์ศรีของผู้หญิง และช่วยเด็กทุกคนให้ค้นพบความรักอันอ่อนหวานของพระเป็นเจ้าผู้ทรงรับเอาเนื้อหนังและโดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์นั้น ได้ทรงมอบพระพรแห่งสันติให้แก่โลก (เทียบ ยน 14:27)

ข้าพเจ้าจะยังคงชี้ให้เห็นว่า ทุกคนนับตั้งแต่องค์กรระดับสากลที่มีชื่อเสียงไปจนถึงองค์กรระดับท้องถิ่น ตั้งแต่ผู้นำประเทศไปจนถึงพลเมืองธรรมดา ในกิจวัตรประจำวันและในเวลาสำคัญๆ ในชีวิตต้องการได้รับการเรียกร้องให้มีส่วนร่วมสร้างสันติ และไม่สนับสนุนสงคราม

เด็กที่เป็นเหยื่อของความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ

5. เด็กเรื้อนล้านต้องทนทุกข์จากความรุนแรงในรูปแบบอื่นๆ ที่ดำรงอยู่ ทั้งในสังคมยากจน และสังคมที่พัฒนาแล้ว ความรุนแรงเหล่านี้มักจะไม่ค่อยเด่นชัดแต่ก็มีความน่าหวาดหวั่นไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน

การประชุมสุดยอดระดับสากลในเรื่องการพัฒนาสังคม ซึ่งจัดขึ้นปีที่กรุงโคเปนเฮเกนได้ย้ำความสัมพันธ์ระหว่างความยากจนและความรุนแรง [4] และในโอกาสนั้น รัฐต่างๆ ได้พิจารณาตนจะต่อสู้กับความยากจนมากยิ่งขึ้น โดยการริเริ่มในระดับชาตินับตั้งแต่ปี 1996 [5] เป็นต้นไป มีข้อเสนอแนะเช่นเดียวกันในที่ประชุมระดับโลกของสหประชาชาติในเรื่องเด็ก ซึ่งจัดขึ้นก่อนหน้านั้นในกรุงนิวยอร์กเมื่อปี 1990 ที่จริงแล้วความยากจนก่อให้เกิดสภาพความเป็นอยู่และการทำงานที่ทำลายศักดิ์ศรีมนุษย์ในบางประเทศ เด็กๆ ถูกบังคับให้ทำงานในวัยเยาว์ และมักจะได้รับการปฏิบัติที่ไม่ดี ถูกลงโทษอย่างรุนแรง และได้รับค่าจ้างที่ต่ำอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะว่าพวกเขาไม่มีหนทางที่จะเรียกร้องสิทธิของตน พวกเขาเป็นพวกที่ง่ายต่อการขู่เข็ญและเอาเปรียบ

ในสภาพการณ์อื่นๆ เด็กๆ ถูกซื้อและขาย [6] เพื่อให้พวกเขาขอทานหรือแม่กระทั่งถูกบังคับให้เป็นหญิงบริการ ดังกรณีที่เรียกว่า “การท่องเที่ยวเพื่อเพศสัมพันธ์” ธุรกิจอันแสนน่ารังเกียจนี้ไม่เพียงแต่ลดคุณค่าผู้ที่มีส่วนในธุรกิจนี้เท่านั้น แต่ยังลดคุณค่าผู้ที่ส่งเสริมธุรกิจนี้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งด้วย บางคนไม่ลังเลใจที่จะให้พวกเขาเด็กเข้าร่วมในอาชญากรรมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขายยาเสพติด ซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้พวกเขาเด็กเองต้องเสี่ยงต่อการติดยาด้วย

เด็กจำนวนมากต้องจบลงด้วยการยึดข้างถนนเป็นบ้านเมื่อหนีจากบ้าน หรือถูกรวบครว้ทอดทิ้ง หรือไม่รู้จักสภาพแวดล้อมแบบครอบครัวเลย เขาเหล่านั้นต้องใช้ชีวิตด้วยไหวพริบของตน และอยู่ในสภาพที่ถูกทอดทิ้งอย่างสิ้นเชิง และคนจำนวนมากมองพวกเขาว่าเป็นขยะสังคมซึ่งต้องกำจัดเสีย

6. เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ความรุนแรงต่อเด็กๆ สามารถพบได้แม้แต่ในครอบครัวที่มั่งคั่งสมบูรณ์ ด้วยกรณีดังกล่าวนี้ แม้ไม่ค่อยได้พบบ่อยนัก แต่ก็มีความสำคัญที่เราจะต้องไม่มองข้ามไปเสีย บางครั้งเด็กๆ ถูกเอาเปรียบและต้องทนทุกข์จากการถูกข่มเหงภายในบ้านของตนเองด้วยน้ำมือของบุคคลที่พวกเขาควรจะให้ความไว้วางใจ ซึ่งเป็นการอันตรายต่อพัฒนาการของพวกเขา

เด็กจำนวนมากยังถูกบังคับให้ต้องทนความเจ็บปวดที่เกิดจากการทะเลาะเบาะแว้งของพ่อแม่ หรือจากการที่ครอบครัวแตกแยก ความหวังใยในสวัสดิภาพของเด็กมิได้หมายความว่า เราป้องกันมิให้มีการแก้ปัญหาแบบที่ทำด้วยความเห็นแก่ตัวและการหลอกลวงของผู้ใหญ่ เบื้องหลังรูปโฉมที่ดูธรรมดาและสงบ แต่มีหน้ากากแห่งความมั่งคั่งจากทรัพย์สินสิ่งของนั้น บางครั้งเด็กๆ ถูกบังคับให้เติบโตขึ้นมาในสภาพที่โดดเดี่ยวอันน่าเศร้าสลด ปราศจากการแนะนำที่เปี่ยมด้วยความรักอันมั่นคง และการอบรมทางศีลธรรมที่เหมาะสม เมื่อต้องถูกปล่อยให้อยู่ตามลำพัง เด็กเช่นนี้มักจะเรียนรู้ความเป็นจริงจากรายการโทรทัศน์ ซึ่งบ่อยครั้งจะนำเสนอรายการที่ไม่จริงและไม่ถูกต้องตามศีลธรรม ซึ่งพวกเขายังอ่อนเยาว์เกินกว่าที่จะประเมินรายการเหล่านี้ได้อย่างถูกต้องได้

จึงไม่น่าแปลกใจหากความรุนแรงที่แพร่กระจายไปทั่ว และเป็นอันตรายเหล่านี้จะมีผลต่อหัวใจอันอ่อนเยาว์ของพวกเขา มันเปลี่ยนแปลงความกระตือรือร้นตามธรรมชาติของพวกเขาไปสู่ความหลงใหลหรือการเยาะเย้ย และการเปลี่ยนความดีตามธรรมชาติของพวกเขาไปสู่ความเพิกเฉย หรือความเห็นแก่ตัว เมื่อเขาเจริญตามอุดมคติที่ผิดๆ พวกเขาก็อาจประสบความขมขื่นและความละอาย ความเป็นปรีภัยและความเกลียดชังโดยซึมซับเอาความไม่พอใจ และความว่างเปล่าที่อยู่รอบตัวเขาไว้ ทุกคนตระหนักดีว่าประสบการณ์ในวัยเด็กจะมีผลที่ลึกซึ้งตลอดชีวิต และบางครั้งไม่อาจแก้ไขเยียวยาได้

เราหวังไม่ค่อนได้ว่า วันหนึ่งข้างหน้าเด็กๆ จะสามารถสร้างโลกที่ดีกว่าเก่าได้นอกเสียจากว่า จะมีการอุทิศตนเป็นพิเศษ ให้การศึกษาเพื่อสันติแก่พวกเขา เด็กๆ ต้องการที่จะ “เรียนรู้สันติ” นี้ เป็นสิทธิของพวกเขาซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อาจมองข้ามได้

เด็กและความหวังในสันติ

7. ข้าพเจ้าได้พยายามเน้นถึงสภาพโหดร้ายที่เด็กจำนวนมากต้องใช้ชีวิตอยู่ในปัจจุบัน ข้าพเจ้าเห็นว่านี่เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า พวกเขาจะเป็นผู้ใหญ่ในช่วงพันปีที่สาม แต่ข้าพเจ้ามิได้มีความตั้งใจที่จะยอมต่อความคิดในแง่ร้าย หรือเพิกเฉยต่อเครื่องหมายแห่งความหวัง ซึ่งข้าพเจ้าจะละเว้นที่จะกล่าวเสียมิได้ เช่นว่า ยังมีครอบครัวจำนวนมากในทุกๆ ส่วนของโลก ซึ่งเด็กๆ เติบโตขึ้นมาในบรรยากาศของสันติสุข และเรายังสังเกตได้ว่า ยังมีความพยายามของปัจเจกชน และองค์กรมากมายที่ช่วยเด็กๆ ที่ประสบความยากลำบากให้เติบโตขึ้นในสันติและความสุข ยังมีสมาคมของรัฐและเอกชน ครอบครัวแต่ละครอบครัวและชุมชนต่างๆ ที่ริเริ่มงาน โดยมีวัตถุประสงค์เดียวที่จะช่วยเด็กซึ่งทนทุกข์จากเหตุการณ์ที่เจ็บปวด ให้หวนกลับไปสู่ชีวิตปกติได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการพัฒนาโครงการการศึกษาเพื่อสนับสนุนให้เด็กๆ และเยาวชนได้ใช้พรสวรรค์ของตนอย่างเต็มที่ เพื่อจะได้เป็นผู้สร้างสันติอย่างแท้จริง

นอกจากนี้ยังมีความตระหนักเพิ่มมากขึ้นในชุมชนนานาชาติ ซึ่งในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา แม้ว่าจะประสบความยากลำบากและความลังเลใจ แต่ก็ได้ใช้ความพยายามที่จะจัดการกับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่อยู่ในวัยเยาว์อย่างเด็ดเดี่ยวและเป็นระบบ

ผลที่เกิดขึ้นส่งเสริมให้เราใช้ความพยายามที่น่ายกย่องเหล่านี้ต่อไป หากเด็กได้รับการช่วยเหลือและได้รับความรักอย่างเหมาะสม พวกเขาเองก็สามารถเป็นผู้สร้างสันติได้ เป็นผู้สร้างโลกแห่งภราดรภาพและสมานฉันท์ด้วยความกระตือรือร้นและอุดมคติแบบเยาวชน พวกเขาสามารถเป็น “ประจักษ์พยาน” และ “เป็นครู” แห่งความหวังและสันติให้แก่ผู้ใหญ่ เพื่อมิให้ความเป็นไปได้เหล่านี้สูญหายไป เด็กๆ ควรได้รับโอกาสเพื่อการเติบโตอย่างสมคูล โดยปรับให้เข้ากับความต้องการของแต่ละคน

วัยเยาว์ที่เปี่ยมด้วยสันติจะช่วยให้เด็กชายหญิงได้เผชิญหน้ากับอนาคตด้วยความมั่นใจ อย่าให้ผู้ใดได้ปิดกั้นความกระตือรือร้นว่าเริงแจ่มใส และความหวังของพวกเขาเสีย

เด็กในโรงเรียนแห่งสันติ

8. เด็กเล็กๆ ก็เริ่มเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตแล้ว พวกเขาเฝ้าดูและเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่ พวกเขาเรียนรู้เกี่ยวกับความรัก และการเคารพต่อผู้อื่นอย่างรวดเร็ว แต่พวกเขาก็สามารถซึมซับยาพิษแห่งความรุนแรง และความเกลียดชังได้อย่างรวดเร็วเช่นกัน ประสบการณ์ในครอบครัวเป็นตัวหล่อหลอมทัศนคติ ซึ่งเด็กจะมีเมื่อเป็นผู้ใหญ่ ผลที่ติดตามมาก็คือ หากเราถือว่าครอบครัวเป็นสถานที่เล็กๆ ได้พบกับโลกครั้งแรก ครอบครัวก็จะเป็นโรงเรียนที่สอนสันติแห่งแรกของเด็ก

พ่อแม่มีโอกาสพิเศษที่จะช่วยลูกชายลูกสาวของตนให้ตระหนักถึงชุมทรัพย์อันยิ่งใหญ่นี้ คือการเป็นประจักษ์พยานถึงความรักร่วมกันของพ่อแม่ ด้วยความรักซึ่งกันและกันนี้ พวกเขาสามารถช่วยลูกๆ จากวินาทีแรกของการมีชีวิตให้เติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมที่สันติ ได้รับการซึมซับด้วยคุณค่าที่ดีงาม ซึ่งเป็นปัจจัยในการสร้างมรดกที่แท้จริงของครอบครัว กล่าวคือการเคารพและการยอมรับซึ่งกันและกัน การรับฟัง การแบ่งปัน ความใจกว้าง การให้อภัยกันเนื่องจากความสำนึกที่จะทำงานร่วมกัน อันได้รับการส่งเสริมจากคุณค่าเหล่านี้ พ่อแม่จึงให้การศึกษาเพื่อสันติที่แท้จริงและทำให้เด็กๆ นับแต่วัยเยาว์ได้เป็นผู้สร้างสันติอย่างแท้จริง

เด็กๆ มีส่วนในประสบการณ์แห่งชีวิตและความหวังร่วมกับพ่อแม่และพี่น้องของตน พวกเขาจึงเห็นว่าความยากลำบากในชีวิตที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้นั้น เราจะเผชิญได้โดยอาศัยความถ่อมตนและความกล้าหาญ และพวกเขาเติบโตใหญ่ได้ในบรรยากาศของการยกย่องผู้อื่น และการเคารพความคิดเห็นที่แตกต่างจากความคิดเห็นของตน

เหนือสิ่งอื่นใด ก่อนที่เด็กจะพูดได้เสียอีก ในบ้านนั้นแหละพวกเขาควรมีประสบการณ์ความรักของพระเป็นเจ้าในความรักที่อยู่รอบตัวเขา ในครอบครัวนั้นพวกเขาเรียนรู้ว่า พระเป็นเจ้าประสงค์ให้มีสันติ และความเข้าใจซึ่งกันและกันเกิดขึ้นในมวลมนุษย์ผู้ซึ่งได้รับกระแสเรียกให้มาอยู่ในครอบครัวใหญ่เดียวกัน

9. นอกจากการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ครอบครัวให้แก่เด็กๆ แล้ว พวกเขาก็มีสิทธิที่จะได้รับการอบรมพิเศษเพื่อสันติในโรงเรียน และในสถาบันการศึกษาอื่นๆ สถาบันเหล่านี้มีหน้าที่ในการค่อยๆ ชี้นำให้เด็กๆ เข้าใจลักษณะและความต้องการของสันติภายในโลกและวัฒนธรรมของพวกเขา เด็กๆ ต้องการเรียนรู้ประวัติศาสตร์แห่งสันติ ซึ่งมีใช่เป็นเพียงประวัติศาสตร์แห่งชัยชนะและความพ่ายแพ้ในสงครามเท่านั้น

ให้เราแสดงแบบอย่างสันติ ไม่ใช่แบบอย่างแห่งความรุนแรง โชคดีที่แบบอย่างที่ดีมากมายในลักษณะนี้ สามารถพบเห็นได้ในทุกๆ วัฒนธรรม และทุกยุคของประวัติศาสตร์ เราจะต้องสร้างโอกาสแห่งการเรียนรู้ใหม่ๆ ที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ที่ความยากจนทางวัฒนธรรมและศีลธรรมอยู่ในสภาพที่ถูกลดทอนลงเป็นอย่างมาก ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นไปได้ควรได้รับการปฏิบัติเพื่อช่วยให้เด็กๆ ได้เป็นทูตแห่งสันติ

เด็กๆ มิใช่ภาระของสังคม พวกเขาไม่ใช่เครื่องมือนำสำหรับการแสวงหากำไรหรือเป็นผู้ที่ไม่มีสิทธิ เด็กๆ เป็นสมาชิกที่มีค่าของครอบครัวมนุษยชาติ เพราะพวกเขาเป็นความหวัง ความคาดหวัง และศักยภาพของครอบครัวมนุษยชาติ

พระเยซูเจ้าเป็นหนทางแห่งสันติ

10. สันติเป็นพระพรของพระเป็นเจ้า แต่ก่อนอื่นมนุษย์จะต้องยอมรับพระพรนี้เพื่อจะได้สร้างโลกแห่งสันติได้ มนุษย์จะกระทำเช่นนี้ได้หากพวกเขามีจิตใจเรียบง่ายแบบเด็ก นี่เป็นมิติอันลึกซึ้งและน่าประหลาดของคำสอนแห่งคริสตศาสนา คือการกลับเป็นเด็กนั้นสำคัญมากกว่าข้อเรียกร้องธรรมดาด้านศีลธรรม แต่เป็นมิติของพระธรรมชาตีส้าลึกแห่งการรับเอากายนนั้นเอง

พระบุตรของพระเป็นเจ้ามิได้เสด็จมาด้วยอำนาจและเกียรติยศ ดังเช่นที่พระองค์จะเสด็จมาเมื่อคราวสิ้นโลก แต่พระองค์เสด็จมาเป็นเด็กที่มีความขัดสนและยากจนพระองค์ทรงรับสภาพของมนุษย์ทุกประการยกเว้นบาป (เทียบ *ยบ 4:15*) พระองค์ทรงรับเอาความอ่อนแอ และความหวังในอนาคตซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นเด็ก หลังจากนาที่ที่สำคัญสำหรับประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ นั้น การเกลียดชังวัยเยาว์ก็หมายถึงการเกลียดชังผู้ที่แสดงความยิ่งใหญ่แห่งความรักของพระองค์ โดยการถ่อมพระองค์เอง และทรงละทิ้งเกียรติมงคลทั้งมวลเพื่อไถ่กู้มนุษยชาติ

พระเยซูเจ้าทรงแสดงองค์เป็นหนึ่งเดียวกับผู้เยาว์วัย เมื่ออัครสาวกถกเถียงกันว่าใครจะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด พระองค์จึงให้เด็กคนหนึ่งมายืนอยู่ใกล้พระองค์ และทรงกล่าวแก่พวกเขาว่า "ผู้ใดที่ต้อนรับเด็กเช่นนี้ในนามของเรา เท่ากับว่าได้อ้อนรับเราและผู้ใดที่ต้อนรับเรา ก็เท่ากับว่าได้อ้อนรับผู้ส่งเรามาด้วย" (*ลก 9:47-48*) พระองค์ยังได้ทรงเตือนเราอย่างหนักแน่นมิให้เป็นตัวอย่างไม่ดีแก่เด็ก "ผู้ใดที่ทำให้เด็กเล็กๆ เช่นนี้ซึ่งเชื่อในเรา ให้ตกในความบาป ก็จะเป็นการดีเสียกว่าที่จะเอาหินโม้แบ่งผูกคอแล้วเอาไปถ่วงทะเลเสีย" (*มธ 18:6*)

พระเยซูเจ้าทรงสั่งให้สานุศิษย์ของพระองค์ทำตัวเป็น "เด็ก" อีกครั้งหนึ่งเมื่อพวกเขาพยายามกันเด็กให้พ้นไปจากพระองค์ พระกลับทรงตรัสว่า "ปล่อยให้เด็กเหล่านี้เข้ามาหาเราเถิด

อย่าห้ามเขาเลย เพราะพระอาณาจักรของพระเป็นเจ้าเป็นของพวกเขา แต่จริงเรากล่าวแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ไม่ต้อนรับพระอาณาจักรของพระเจ้าดังเช่นเด็ก ๆ ก็ไม่สามารถเข้าสู่พระอาณาจักรได้เลย” (มก 10:14-15) ดังนี้ พระเยซูเจ้าทรงเปลี่ยนวิธีคิดของเรา คือผู้ใหญ่อำนาจต้องเรียนรู้วิถีทางของพระเจ้า จากเด็ก ๆ เมื่อเห็นความสามารถของเด็กในการวางใจอย่างเต็มที่ ผู้ใหญ่ก็สามารถเรียนรู้ที่จะ กล่าวออกมาด้วยความวางใจว่า “อับบา พระบิดาเจ้าข้า”

11. การกลับเป็นเช่นเด็กเล็ก ๆ ด้วยความวางใจเปี่ยมล้นในพระบิดาเจ้าและด้วยความว่า นอนสอนง่ายตามคำสอนของพระวรสารนั้น มิใช่เป็นเพียงแต่ข้อกำหนดทางจริยธรรมเท่านั้น แต่เป็นเหตุผลแห่งความหวัง แม้ว่าคุณอยากลำบากจะมีมากมายเพียงใดก็ตาม จนถึงขนาดที่สามารถนำไปสู่ความท้อถอย และอำนาจแห่งความชั่วจะครอบคลุมไปทั่วจนทำให้ท้อใจได้ก็ตาม แต่ผู้ที่สามารถค้นพบความใสซื่อของเด็ก สามารถเริ่มที่จะหวังถึงสิ่งใหม่ได้ เหนือสิ่งอื่นใดหมด สิ่งนี้เป็นไปได้สำหรับผู้ที่เราเห็นว่าพวกเขาสามารถวางใจในพระเจ้า ผู้ประสงค์ให้ประชาชนทั้งหลาย ประสบการณ์กลืนใจในความเป็นหนึ่งที่เต็มไปด้วยสันติแห่งอาณาจักรของพระองค์ และยังเป็นไปได้สำหรับผู้ที่เราเห็นว่าแม้จะมีได้รับพระพรแห่งความเชื่อ แต่มีความเชื่อในคุณค่าของการให้อภัยและ สนิทสนมกันและยังเห็นความเป็นไปได้ของการฟื้นฟูโฉมหน้าของโลกในคุณค่าเหล่านั้น ทั้งนี้โดยไม่ ขาดกิจการอันซ่อนเร้นของพระเจ้า

ดังนั้น ข้าพเจ้าขอเรียกร้องท่านผู้มีน้ำใจดีทั้งหลายด้วยความเชื่อมั่น ให้เราทุกคนรวมพลัง ต่อสู้ความรุนแรงในทุกรูปแบบ และเอาชนะสงคราม ให้เราสร้างเงื่อนไขที่ให้หลักประกันว่าเด็ก ๆ สามารถรับโลกที่เป็นหนึ่งเดียว และมีความเป็นพี่น้องกันมากขึ้น อันเป็นเสมือนมรดกจากชนรุ่น ของเรา

ให้เรามอบอนาคตที่เปี่ยมด้วยสันติแก่เด็ก ๆ

จากวาติกัน 8 ธันวาคม 1995

พระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2

-
- [1] เทียบ อนุสัญญาสหประชาชาติ ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 1989 เกี่ยวกับสิทธิเด็ก, โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตราที่ 38; อนุสัญญาเจนีวา ฉบับที่ 4 ลงวันที่ 12 สิงหาคม 1949 เพื่อปกป้องพลเรือนในภาวะสงคราม, มาตราที่ 24; ระเบียบที่ 1 และ 2 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 1977, ฯลฯ
 - [2] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2, สมณสาสน์ *ข่าวดีเรื่องชีวิตมนุษย์* (25 มีนาคม 1995), ข้อ 3: AAS 87 (1995), 404
 - [3] เทียบ สารพระสันตะสำนักที่เข้าร่วมประชุมระดับโลกครั้งที่สี่ ในเรื่องสตรี (29 สิงหาคม 1995): *L'Osservatore Romano*, 30 สิงหาคม 1995, 1
 - [4] เทียบ ปฏิญญาโคเปนเฮเกน, ข้อ 16
 - [5] เทียบ แผนกิจกรรม, บทที่ 2
 - [6] เทียบ แผนกิจกรรม, ข้อ 39 (e)

